

Anna-Maria Fågelclou had haar grote liefde ontmoet. Dacht ze.

Als oude vrijster kon ze de grootsheid van haar emoties niet beoordelen, ze had weinig ervaring met liefdes. Helemaal geen ervaring, afgezien van een paar zoenen in de zandbak jaren geleden. Ze kon zich niet meer herinneren hoe hij heette. Karl-Johan? Maar de warmte en de hitte na zijn heftige hofmakerij voelde ze nog steeds. Zo moest het voelen, was haar opvatting aangaande hartstocht en erotiek: warm en heet. Al kon ze dat idee natuurlijk ook hebben doordat hij in haar lip had gebeten, die was gescheurd en was gaan bloeden. Dat was heel warm en heel pijnlijk geweest.

Maar nu kon ze haar vroege jeugdherinneringen eindelijk loslaten. Nu ze haar grote liefde had ontmoet in de vorm van Dick Persson. Niet alleen de liefde was groot. Ook Dick was groot. Volumineus. Eigenlijk had ze liever wat minder Dick gehad, zowel in de lengte als in de breedte, maar het was niet anders. Anna-Maria zelf was niet groot. In haar eigen ogen was ze gracieus; haar omgeving vond haar spichtig en mager. Je zag haar bijna niet als ze de bloemetjesjurk aanhad die ze van haar tante Märta had geërfd. Niemand had haar verteld dat kleine vrouwtjes grote patronen zorgvuldig moeten mijden, omdat die hen nog kleiner maken.

Het enige aan Dick wat niet groot was, was zijn liefdesgereedschap. Integendeel, het was bijna onvindbaar wanneer ze zich aan een liefdesmoment wilden wijden. Nu wist Anna-Maria van dergelijke momenten ook niet meer dan ze had opgepikt uit boeken die ze van tante Märta had geërfd. Literatuur met mooie vrouwen en statige donkere mannen op de omslag, met titels als De vlam van het verlangen en Magisch vuur. Maar nu ze zelf de escapades van de liefde had uitgeprobeerd, vroeg ze zich stiekem af wat er zo bijzonder aan was. Waarin bestond de magie? Waar waren de vlammen en de vuren?

Dick was luidruchtig. Hij bulderde wanneer hij praatte en hij brulde van het lachen om zijn eigen grappen. Ook daar had ze liever wat minder van gehad, van dat lawaai. Of hij nou at, dronk of zich met liefdesescapades bezighield, hij maakte lawaai. Voortdurend en veel.

Waar Dick luidruchtig was, neigde zij naar het pieperige. Ze had haar stem de laatste jaren niet vaak geoefend. Sinds tante Märta was overleden, had ze vrijwel alleen in het kleine supermarktje een reden gehad om haar tere stem te verheffen. Of haar piepstem. De ietwat hardhorende winkeljuffrouw vroeg

altijd ‘Wat?’ wanneer Anna-Maria iets zei. Daar werd Anna-Maria steeds weer boos om, want ze praatte zo hard als ze kon. Het winkelpersoneel is echt aan vervanging toe, dacht ze vaak. Er had eens een ingezonden brief van haar in Umeås Allehanda gestaan over het gebrek aan respect voor de consument in de levensmiddelenbranche. Ze had gewaagd of ze haar naam onder die waardevolle bijdrage zou zetten om duidelijk aan te geven dat ze stelling had genomen, maar toen puntje bij paaltje kwam durfde ze dat niet. Stel je voor dat de hardhorende winkeljuffrouw haar ingezonden brief zou lezen en er boos om zou worden, haar misschien zelfs zou discrimineren. Over dat soort dingen had ze wel eens gelezen. Dus ondertekende ze haar briljante tekst met ‘Een gedupeerde.’

De dag waarop Anna-Maria en Dick elkaar voor het eerst ontmoeten, was een doodgewone dinsdag. Behalve dan dat de laatste maagd van het dorp de liefde zou vinden, in dat opzicht was het een ongewone dag. De grote gebeurtenis vond plaats bij de conservenafdeling van de supermarkt. Anna-Maria wilde doperwten kopen, ze zocht de planken af, maar kon de laatste meter niet zien. Die werd geblokkeerd. Door een man, een bijzonder grote man. Nadat ze een paar keer om hem heen had gedraaid wist ze raad: ze zou onder zijn arm door kruipen naar het schap. Zo gezegd, zo gedaan. Ze hoefde nauwelijks door haar knieën te zakken, zo lang was hij. Ze moest echter wel uitwijken voor de scherpe geur die uit zijn oksel kwam.

‘Kun je alsjeblieft die pot erwten voor me pakken?’ piepte ze.

De man keek om zich heen alsof hij zocht waar het geluid vandaan kwam. Toen keek hij naar beneden en zag haar. ‘Wablief?’

‘Kun je alsjeblieft die pot erwten voor me pakken? Ik heb erwten nodig, want ik wil vanavond visballetjes eten.’

Hij bekeek haar van top tot teen. Daar was hij snel mee klaar. Met een knipoog en met een grote glimlach op zijn hoogrode gezicht zei hij dromerig: ‘Visballetjes met doperwten. Het is lang geleden dat iemand visballetjes voor me gekookt heeft.’

Anna-Maria keek naar hem op. Haar blik reikte tot aan het op een na bovenste knoopje van zijn overhemd. Dat stond open en het donkere haar waarmee zijn enorme borstkas was overwoekerd, golfde naar buiten. De aanblik van zijn mannelijkheid, in combinatie met de sterke zweetlucht die als

een wolk om hem heen hing, bracht haar hormonen op hol en haar hersenen tot stilstand. Een paar tellen verloor ze zowel het bewustzijn als haar verstand, en toen ze langzaam weer bijkwam, was ze duizelig en voelde ze haar wangen gloeien. Wat was er aan de hand? Had ze een koutje opgelopen?

Warhoofdig hoorde ze zichzelf zeggen: 'Als je daar genoeg mee neemt, ben je welkom.'

Ze viel als een blok, onze Anna-Maria. De oude vrijster wier liefdesleven zich had beperkt tot de Bouquetreeksbeschrijvingen van viriele mannen met veeleisende lippen, blozende vrouwen met een voluptueuze boezem en een zoete schoot, alsmede de erotische herinnering aan Karl-Johans beet in haar lip, jaren geleden.

Nu, ruim vijf maanden later, waren de omstandigheden en haar gevoelens niet meer hetzelfde. De roes van geluk die ze had gevoeld toen Dick in haar huisje kwam wonen begon langzaam maar zeker over te gaan in knagende irritatie. Niet alleen ergerde ze zich aan zijn luidruchtigheid, maar ook beschouwde ze winden laten, boeren en neuspeuteren als bezigheden die beslist niet aan de eettafel thuishoorden. En ergens anders eigenlijk ook niet. Al had ze hierover in een van de damesbladen die deel uitmaakten van de erfenis van tante Märta wel gelezen dat deze gedragingen 'personen van den manlijken kunne' eigen waren. Het zal er wel bij horen, dacht Anna-Maria, die met haar duimnagel in een vaatdoekje een paar opgedroogde snotjes van de keukentafel verwijderde.